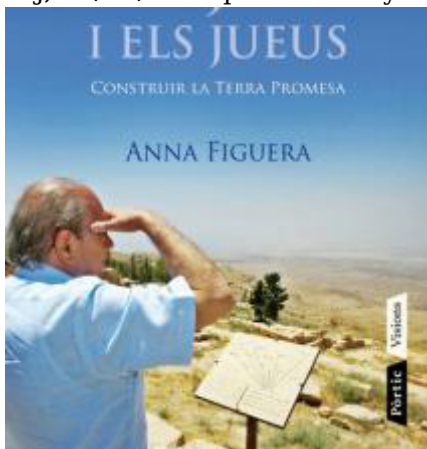

Jordi Pujol: "Sóc projueu i proisraelià"

Dij, 10/03/2011 per Catalunya Religió

(David Casals - CR) "Jo no sé si els jueus són el poble elegit. El que sí sé és que són un poble diferent, en un sentit de molt únic". Així va expressar l'ex president de la Generalitat durant 23 anys, Jordi Pujol, la seva admiració cap al poble jueu.

Ho va dir durant la presentació de [Jordi Pujol i els jueus](#) (), llibre escrit per la periodista Anna Figuera a partir de la seva tesi doctoral, on explica la relació entre l'ex mandatari català, el judaisme com a tradició religiosa i també el sionisme com a expressió del nacionalisme jueu.

L'obra [es va presentar](#) aquest dimecres a la Llibreria Bertrand de Barcelona, en un auditori que va quedar petit davant l'allau de públic, on Pujol va contrapesar la seva admiració del poble jueu cap els recels del pensament d'esquerres que té vers qualsevol cosa relacionada amb el judaisme -ja sigui a nivell religiós o polític-, fruit de les doctrines que va imposar Moscou als partits comunistes durant la Guerra Freda.

"Sóc cristià, nacionalista català, demòcrata i europeista. I com a cristià, hauria de seguir" la doctrina que emana de la Torah jueva i de l'Antic Testament cristià, que deixa ben clar que els israelitas són el poble escollit per Déu. El mateix poble que va ser lliberat d'Egipte després d'anys d'esclavatge, que va creuar el Mar Mort, que va estar voltant pel desert durant 40 anys, que s'alimentava de 'manà' i que va caure en el parany de l'idolatria adorant un 'vedell d'or'.

Pujol no ho amaga i és clar. "Sóc projueu i proisraelià", dos conceptes diferents, ja que el segon fa referència a un estat, el d'Israel, i el primer a un poble, l'hebreu, o a una religió, la jueva.

L'expresident reconeix que el seu pensament és un "mix" que veu de fonts diverses. Una forma de pensar pròpia: per això, al mateix temps que es declara amic dels jueus, també demana a Occident més "respecte" pels països àrabs, i també es declara partidari de Marroc, quelcom que ara pot semblar habitual, però que no ho era fa 40 anys, com prova la postura que tenien tan la dreta com l'esquerra espanyola davant la monarquia alauita.

Pujol reivindica l'herència de la religió a l'hora de construir el seu pensament polític. D'una banda, la tradició cristiana catòlica, però també ha reconegut les influències que han tingut la resta de cristianismes -les esglésies protestants—i la

tradición jueva.

Malgrat que Anna Figuera en el seu llibre fa un símil entre Pujol i Moisès, l'expresident declina aquest tipus de comparacions. L'autora destaca de Pujol la idea de 'fer país', quelcom que relaciona amb Moisès, líder d'un poble que durant 40 anys va peregrinar durant 40 anys fins arribar a la Terra Promesa, lloc "on regalima llet i mel" (Deuteronomi 27, 3).

"Moisès és un gegant", és el pare del monoteisme, i un líder. El capdavanter "d'una colla de gent dispersa, anàrquica, que s'arrossegava amb mentalitat d'esclau", i que es va organitzar.

Pujol veu paral·lelismes, però també diferències amb el nacionalsme jueu. Així, destaca el component de "nacionalisme ètnic" del sionisme, però en canvi valora la recuperació que fan de l'hebreu com a llengua vehicular i la contribució que van fer els pioners per la construcció d'una potència econòmica en ple desert.

"Els jueus tenen tres coses que jo valoro molt: la lírica, la noció, la mística", elements que permeten configurar un relat, quelcom que "dóna sentit".

"El perfum i l'embàs"

Pujol va utilitzar una metàfora de la indústria del perfum per referir-se a l'estat actual de les relacions entre Catalunya i Espanya. Va indicar que Israel és "l'exemple d'un país que es construeix abans que l'Estat". I precisament, "aquest és el problema que tenim nosaltres", els catalans.

"Després de fer el país has de fer l'estat, sinó el país el pots perdre", va assegurar Pujol. En aquest sentit, va recordar que anteriorment, ell pensava que fer estat no volia fer necessàriament un estat independent. "Haviem pensat durant una pila d'anys que podiem aconseguir un cert reconeixement d'estructura d'Estat en el marc espanyol, i això se n'ha anat en orris".

"Tan important és el perfum, el país, que l'embàs", l'Estat, va dir Pujol, qui va assegurar: "Arriba un moment on l'important és l'embàs". En el cas d'Israel, l'embàs fou la declaració d'Independència, però el perfum començà amb els pioners, amb la creació de múltiples institucions, entre les que va anomenar la Universitat Hebrea de Jerusalem.